

ΧΡΗΣΤΟΥ Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗ

ΜΕΡΟΣ Δ'

ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

στ) ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Θέσεις πρὸς ἀνακοπὴν τῆς ἐθνικῆς μας παρακμῆς

Ἄρθρον 2ας Σεπτεμβρίου 2010

ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ

www.sartzetakis.gr

© Χρῆστος Α. Σαρτζετάκης, Ἀγίας Σοφίας 6, 152 36 Ν. Πεντέλη

ΑΝΑΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΚΕΙΜΕΝΩΝ ΤΗΣ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΟΣ ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΔΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗΝ – ΑΤΟΜΙΚΗΝ ΧΡΗΣΙΝ

ΚΑΘΕ ΑΛΛΗ ΜΟΝΟΝ ΜΕΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΝ ΓΡΑΠΤΗΝ ΑΔΕΙΑΝ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Τὸ κείμενον, τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ, ἐδημοσιεύθη
τὴν Κυριακὴν 12^{ην} Σεπτεμβρίου 2010
εἰς τὴν ἑβδομαδιαίαν ἑφημερίδα «ΤΟ ΠΑΡΟΝ».

ΧΡΗΣΤΟΥ Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗ

*****

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Θέσεις πρὸς ἀνακοπὴν τῆς ἐθνικῆς μας παρακμῆς

1.- Ἡ Πατρίδα μας διέρχεται περίοδο πρωτόγνωρης παρακμῆς. Διότι αὐτὴ χαρακτηρίζει, γιὰ πρώτη φορὰ στὴν μεταπολεμικὴ τουλάχιστον Ἱστορία μας, κάθε ἰκμάδα τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς, τόσο τῆς ἐθνικῆς μας κοινότητος στὰ συλλογικά της ἐνεργήματα, ἐπὶ θεμάτων ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν, ὅσο καὶ τῶν Ἑλλήνων κατ'ἴδιαν, ὡς ἀτόμων - ἐννοῶ τοῦ ἐλλαδικοῦ χώρου, ὄχι καὶ τῶν ἀποδήμων, οἱ ὅποιοι ἀντιθέτως σκέπτονται καὶ ἐνεργοῦν μὲ ζηλευτὴ πάντοτε προσήλωσι πρὸς τὰ πάτρια καὶ τὶς ἀκατάλυτες, ἀνὰ τὶς χιλιετηρίδες, ἐλληνικὲς ἀξίες.

Φυσικὰ ἢ σοβοῦσα παρακμὴ δὲν ἀνέκυψεν αἰφνιδίως, δὲν εἶναι ἡ ἐπαύριον μιᾶς αἰθρίας ἡμέρας. Ἀνέκυψε ὡς τὸ ἀναπόφευκτο ἀποτέλεσμα ὀλεθρίας συλλογικῆς πρακτικῆς δεκαετιῶν. Τὴν ὅποια μὲ περίσσεια ἀφροσύνης βαθμηδὸν ἀκολουθήσαμε, συντονίζοντες τὸ βῆμα μας πρὸς συνθηματολογία σαγηνεύουσα, ἀλλὰ εὐθέως μηδενιστικὴ καὶ καταστροφικὴ. Ἀληθινὴ πορεία ὀλέθρου, πρὸς ἀνάσχεσι τῆς ὅποιας συνετὲς φωνὲς ὀρθοφροσύνης δὲν ἔλλειψαν, ἀλλὰ αὐτὲς δὲν εἰσηκούοντο ἀπὸ τοὺς ποικιλωνύμους ταγούς μας, κυρίως τοὺς ἐκάστοτε ἔχοντες τὸ πηδάλιον τῆς κρατικῆς ἐξουσίας, ἐπομένως καὶ τὸ πρόσταγμα γιὰ τὴν πορεία τοῦ τόπου. Τοῦναντίον μάλιστα, ἡ ὅποια προσπάθεια ἀνασχέσεως στὸν κατήφορο τῆς συμφορᾶς πολλαχόθεν παρημποδίζετο καὶ θετικῶς, ἐκτὸς λοιδωριῶν καὶ καταιγισμοῦ ὕβρεων σὲ βάρος τῶν ἀνθισταμένων ἀπὸ κατευθυνόμενα μέσα (τύπο καὶ ραδιοτηλεοπτικά) μαζικῆς ἐξαχρειώσεως, καὶ μὲ τὴν δραστικὴ χρῆσι καὶ κατάχρησι ψευδεπιγράφως «προοδευτικοῦ», πεπαλαιωμένου μὲν ιδεολογικοῦ ὄπλοστασίου, πλὴν εὐηκόου καὶ λαοπλάνου. Καὶ δράστες τῶν ὀρθομένων αὐτῶν ἐμποδίων πληθωρικῶς ἀνεφαίνοντο. Ὅχι μόνον μεταξὺ ξένων ἐπιβούλων, παγίως ὑπηρετούντων ἄλλωστε ἰδικὰ των συμφέροντα,

ἀλλὰ καὶ ἐντὸς τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου, στὶς τάξεις, ποὺ σὲ ὅλες τὶς κοινωνίες, παντοῦ καὶ πάντοτε, ὑπάρχουν, ἀρνησιπάτριδων, καιροσκόπων, ἀφελῶν, ἢ καὶ ἐγχωρίων μειοδοτῶν, μισθοφόρων ἢ ὄχι, ἀδιάφορον.

2.- Ἔτσι σήμερα, περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη περίοδο τοῦ ἔθνικοῦ μας βίου ἐπιβάλλεται πλέον, ὡς μόνη ἀτραπὸς διεξόδου ἀπὸ τὴν ἐφιαλτικὴ κρίσι, ἡ **ἀνασύνταξις τῆς ἑθνικῆς μας κοινότητος**. Ἄς μὴ αὐταπατώμεθα ὁμως. Τὸ ἑλληνικὸ πρόβλημα δὲν εἶναι μόνον οἰκονομικόν ! Τὰ πεδία τῆς παρακμῆς εἶναι πολυπληθῆ. Ἀπαντῶνται σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς ἑθνικῆς μας ζωῆς. Φαίνεται βεβαίως τώρα μεταξὺ αὐτῶν προέχον τὸ οἰκονομικόν, τὸ ὁποῖον στὶς ἡμέρες μας, μὲ γεῦσι ἤδη τῶν ληφθέντων πρὸς ἀντιμετώπισί του ὀδυνηρῶν μέτρων, ἐλκύει τὴν ἄμεση προσοχὴ καὶ ἀναδύει τὸν προβληματισμὸν ὅλων, χωρὶς ἐξαιρέσι. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ τὸν πυρῆνα τοῦ κακοῦ, ἀφοῦ δὲν ἐξέθρεψε αὐτοδυνάμως, οὔτε συνιστᾷ τὸ κινοῦν αἴτιο τῆς σὲ ὅλα τὰ πεδία, καθολικῆς ἑθνικῆς μας παρακμῆς.

Ἄς ἀναβλέψουμε. Τὸ ἑλληνικὸν πρόβλημα εἶναι πρωτίστως **θέμα ἰδεολογικόν**. Διότι μόνον ἐκ τῶν **ιδεῶν-δυνάμεων** (κατὰ *Fouillée, Esquisse psychologique des idées - forces* καὶ *L' évolutionnisme des idées - forces*) ἀπορρέει ἡ ἔφεσις πρὸς ἐνέργειαν ἐπὶ παντὸς ἀνθρωπίνου πεδίου, ἐπομένως καὶ ἡ δυνατότης ἐπανορθώσεως καὶ θεραπείας τῶν κακῶς κειμένων. Καὶ ὡς πρώτη πτυχή τοῦ ἰδεολογικοῦ μας προβλήματος ἀναφαίνεται ἡ **ἀνάγκη τῆς ἑθνικῆς μας αὐτογνωσίας**. Ἀφοῦ μόνον μὲ ἐπίγνωσι τοῦ τί εἴμαστε, ἢμποροῦμε νὰ προδιαγράψουμε καὶ τὶς δυνατότητές μας πρὸς λύσι καὶ νὰ ἐπιδοθοῦμε στὴν συνέχεια, ἐν ὄψει ἀκριβῶς τῆς ἐκτάσεώς των, στὸν ἀγῶνα ἐπιλύσεως κατ'ἰδίαν προβλημάτων μας. Μὲ καίρια καὶ ἀμέσως ἐπείγοντα, πρωτίστως τὰ ἀναγόμενα εἰς τὸν τομέα τῆς **παιδείας** καὶ συνακολούθως τῆς τόσον κακοποιουμένης **γλώσσης** μας. Ἄλλωστε ὅλοι ἐπισημαίνουν τὸ πόσον χωλαίνει ἡ παρεχομένη παιδεία στὴν χώρα μας καὶ κραυγαλέως ὠρῶνται γιὰ τὸ σημερινὸ της κατάντημα. Παραθεωροῦν ὁμως οἱ μεμψιμοιροῦντες, μὲ λίγες μόνον ἐξαιρέσεις, ὅτι ἀνόρθωσις τῆς παιδείας δὲν νοεῖται χωρὶς ὡς ἐναρκτήρια κίνησι τὴν ἀποκατάστασι τοῦ γλωσσικοῦ ὄργανου, τῆς ἑλληνικῆς μας γλώσσης. Διότι σκέψεις καὶ ιδέες, προγράμματα καὶ σχεδιασμοὶ ἀνθρωπίνης ἐνεργείας δὲν γεννιοῦνται παρὰ μόνον διὰ τοῦ γλωσσικοῦ ὄργανου, ὑπάρχει μιὰ μυστικὴ ἀντιστοιχία, μιὰ ἀκατάλυτη ταύτισις ἐκείνων μὲ αὐτό. Ὁ λόγος, οἱ χρησιμοποιούμενες λέξεις δὲν ἐξωτερικεύουν ἀπλῶς τὰ ἀνθρώπινα διανοήματα, ἀλλὰ καὶ τὰ γεννοῦν. Καὶ ὅπως παντοῦ, ἡ οὐσία τοῦ διανοήματος κεῖται ἀκριβῶς στὴν γλωσσικὴ του ἐξωτερικέυσι. Τὸ νὰ χωλαίνει λοιπὸν τόσον θρηνητικῶς ἢ χρῆσις στὴν σύγχρονη μας κοινωνία τῆς ἑλληνικῆς μας γλώσσης, αὐτὸ φανερῶνει, ὅτι καὶ οἱ διατυπούμενες ιδέες, τὰ ἐξαγγελλόμενα προγράμματα, οἱ κάθε

είδους προβαλλόμενοι σχεδιασμοί εύρισκονται στην ίδια στάθμη εύτελου ποιότητας με την χρησιμοποιούμενη πρὸς ἔκφρασί τους γλώσσα. Ἔτσι ἐξηγεῖται, ἀπὸ τὴν χαρακτηριστικὴ γλωσσικὴ μας φτώχεια, καὶ ἡ ἀδυναμία συγκλίσεως καὶ συμφωνίας τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου ἐπὶ τοῦ πρακτέου καὶ σὲ βασικοὺς ἀκόμη τομεῖς τοῦ ἔθνικοῦ μας βίου.

3.- Τὸ τεράστιο εὖρος τοῦ ἑλληνικοῦ προβλήματος στὴν ιδεολογικὴ του διάστασι δὲν ἐπιτρέπει τὴν συνολικὴ ἀνάπτυξί του στὰ στενὰ πλαίσια τοῦ παρόντος ἄρθρου. Θὰ περιορισθῶ λοιπὸν ἐδῶ ἐξ αὐτοῦ εἰς ὀλίγα μόνον. Καὶ κατὰ πρῶτον, εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς ἔθνικῆς μας αὐτογνωσίας, καὶ μάλιστα εἰς μόνην τὴν ἀφετηρίαν της, τὴν *ὀνομασίαν τῆς ἔθνικῆς μας κοινότητος*. Διότι φαίνεται, ὅτι καὶ τὴν ἔθνικὴν μας ὀνομασίαν δὲν τὴν γνωρίζουμε ὅπως ἐπιβάλλεται, στὴν διαχρονικὴ της διάστασι.

Ἡ ἀφορμὴ σὲ ἐνασχόλησι τέτοιου περιεχομένου ὑπῆρχε καὶ κατὰ τὸ παρελθόν. Τώρα ὅμως ἐντόνως ἀνενεώθη ἐξ ἀφορμῆς καταχωρίσεως σὲ ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν, τὴν ΕΣΤΙΑΝ τῆς 5^{ης} Αὐγούστου ἐ. ἔ., ἐπιστολῆς ἀναγνώστου της, μετὴν ὅποیان ἐκφέρονται μεγαλόστομοι καταφοραὶ κατὰ τῆς ἀκολουθουμένης καὶ παρ' ἡμῶν ὀνομασίας ἀπὸ ξένους τῆς χώρας μας ὡς *Greece* καὶ τῶν Ἑλλήνων ὡς *Greeks- Γραικῶν*. Ὁ ἐπιστολογράφος διατείνεται, ὅτι τέτοιες ὀνομασίες εἶναι *ξενικές*, τὶς ἐχρησιμοποίησαν γιὰ πρώτη φορὰ «ἀρχικοὶ Λατίνοι ναυτικοί», ὅταν προσήγγισαν στὴν Β.Δ. Ἑλλάδα, καὶ ἀκολούθως ἐγενικεύθη ἡ καταφρονητικὴ ὑπὸ τῶν ξένων χρῆσις των. Προτείνει δὲ τὴν ἐπίσημον παρ' ἡμῶν μὲν ἐν παντὶ ἀντικατάστασιν των διὰ τῶν ὄρων *Ἑλλάς (Hellas)* καὶ *Ἑλληνες*, ὡς ὁ ἴδιος (ὁ ἐπιστολογράφος) ἔπραξε τὸ 1956 ὡς «ἀρχηγὸς τῆς Ὀλυμπιακῆς μας ομάδος (Μελβούρνη)», πρὸς τοὺς ξένους δὲ (κράτη, κλπ.) διακήρυξιν, ὅτι θὰ ἐπιστρέφεται ἀνεπίδοτη κάθε ἀλληλογραφία διαλαμβάνουσα τὶς ἀνωτέρω ξενικὲς ὀνομασίες.

Παρόμοιες ἐπιστολὲς ἄλλων, μετὴν τὶς ἴδιες ἐπὶ τοῦ θέματος ὑποδείξεις, ἔχουν δημοσιευθῆ σὲ ἐφημερίδες καὶ κατὰ τὸ παρελθόν, προερχόμενες καταφανέστατα ἐξ ἀγαθοῦ φιλοπάτριδος συνειδήτος. Ὅμως, μετὴν ἀντίληψιν ὅτι ἡ φιλοπατρία προὑποθέτει καὶ ἐδραία γνῶσι τῆς Ἱστορίας, ἐπιβάλλεται νὰ σημειώσω ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω τὰ ἀκόλουθα.

4.- Πλανῶνται ὅσοι νομίζουν, ὅτι τὸ ὄνομα « γ ρ α ι κ ὸ ς » εἶναι ξενικόν, δοθὲν δῆθεν ὑπὸ τῶν Ρωμαίων εἰς τοὺς Ἑλληνας. Διότι δὲν πρόκειται περὶ ξενικῆς ὀνομασίας ! Εἶναι ὄνομα ἑ λ λ η ν ι κ ὶ τ α τ ο ν , τὸ πρῶτον ἔθνικόν μας ὄνομα. Πράγματι, λέγει ὁ *Ἀριστοτέλης* (*Μετεωρολογικά, I 14*) «ἄκουν γὰρ ... καὶ οἱ καλούμενοι τότε μὲν Γραικοί, νῦν δὲ Ἑλληνες» (βλέπε τὸ κείμενον, π.χ. στὴν ἔκδοσι τῶν *Μετεωρολογικῶν* τῆς *Collection Budé*, Παρίσι, τόμος I, 1982, σελ. 45, παραπομπὲς δὲ καὶ σὲ ἄλλους ἀρχαίους

συγγραφείς εις τὸ ἐξαίρετον ἔργον τοῦ Καθηγητοῦ *Γεωργίου Α. Παπαντωνίου*, *Αρχαία Ἑλληνικὴ Ἱστορία*, τόμος Α', 1979, σελ. 98 ὑπόσημ.2). Τὸ «γραικός» αὐτὸ ἐπῆραν ἐν συνεχείᾳ οἱ Ῥωμαῖοι καί, προσαρμόζοντές το εἰς τὴν φωνητικὴν τῆς γλώσσης των, ἔπλασαν τὸ "*Graecus*", ἀπὸ τὸ ὁποῖον καὶ προέρχονται οἱ χρησιμοποιούμενες ὀνομασίες στὶς σύγχρονες ξένες γλώσσες ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς χώρας μας, ὅπως *Greecs, Grèce* εἰς τὴν γαλλικὴν, *Greeks, Greece* εἰς τὴν ἀγγλικὴν, κλπ. Ὄνομασίες, ἐπομένως, **μὲ πανάρχαιες ἑλληνικὲς ρίζες**, οἱ ὁποῖες καὶ κατὰ καμμίαν λογικὴν δὲν θὰ πρέπει νὰ θεωροῦνται ἀποβλητέες ὡς δῆθεν μὴ ἑλληνικῆς προελεύσεως !...

5.- Ἀντιθέτως ἀποβλητέες εἶναι οἱ ὀνομασίες «*ρωμηός*» καὶ «*ρωμηοσύνη*», ὡς ἐθνικῶς ἀπαράδεκτες, ἀνακαλοῦσες μόνον τοὺς χρόνους τῆς ὑπὸ Ῥωμαϊκὴν κυριαρχίαν δουλείας μας. Δυστυχῶς οἱ ὄντως ξενικὲς αὐτὲς ὀνομασίες χρησιμοποιοῦνται καὶ ἀπὸ ἀξιολόγους, κατὰ τὰ λοιπὰ, διανοουμένους, οἱ ὁποῖοι ἐναβρύνονται ὁμιλοῦντες συνεχῶς γιὰ τὴν «ὀρθόδοξη *ρωμαϊκὴ παράδοση*» (ἄλλοτε ὑπῆρχε, δὲν γνωρίζω ἐὰν συνεχίζεται, καὶ εἰδικὴ ραδιοφωνικὴ ἐκπομπὴ μὲ τὴν ὀνομασίαν αὐτὴν !), χωρὶς νὰ ἐνοχλοῦνται ἀπὸ τὴν ἱστορικὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἡ προσωνυμία «*ρωμαῖος*», δηλ. ἡ ιδιότης τοῦ Ῥωμαίου πολίτου, ἢ *ρωμαϊκὴ ἰθαγένεια* θὰ ἐλέγαμε σήμερα, ἀπενεμήθη (καὶ αὐτό, ἄς σημειωθῆ, ἔγινε γιὰ φορολογικοὺς ἀποκλειστικῶς λόγους !), μὲ τὸ γνωστὸ διάταγμα τοῦ **Καρακάλλα** τὸ 212 μ.Χ., εἰς ὅλους τοὺς ὑποδούλους λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς ὑπὸ τῆς τότε κοσμοκρατείας Ῥώμης. Τὶ θέλουν λοιπὸν οἱ διανοούμενοί μας αὐτοὶ νὰ διαιωνίσουν ; Τὴν ἀνάμνησι τῆς δουλείας ἐκείνης ; Καὶ γιὰτὶ παραθεωροῦν τὴν γνησίαν ἑλληνικὴν λαϊκὴν παράδοσιν, ἢ ὁποῖα ὑπερηφάνως ἐμμένει εἰς τὰ πάτρια ; Διότι, κατὰ τὸ πασίγνωστον, οἱ ἀγωνισταὶ τοῦ 1821 μὲ θαυμαστὴν ἐπίγνωσι τῆς ταυτότητός των διαλαλοῦσαν : «*ἐγὼ γραικὸς γεννήθηκα, γραικὸς θὲ νὰ πεθάνω*», χρησιμοποιοῦντες ἀκριβῶς τὸ πανάρχαιον ἐκεῖνο καὶ αὐτόχθον «γραικός» καὶ ὄχι τὸ ξενόφερτον καὶ ἀποβλητέον «*ρωμαῖος*» ἢ «*ρωμηός* (ἢ «*ρωμιός*»). Ἀναμφισβητήτως ἦσαν σοφώτεροι ἀπὸ τοὺς αὐτοαποκαλουμένους σήμερα «*ρωμηούς*», καίτοι συμπατριῶτες μας ! ... Πρέπει δὲ νὰ προσθέσω, ὅτι καὶ ἡ λογία ἑλληνικὴ παράδοσις δὲν διαφέρει, ἀφοῦ καὶ ἐπιφανεῖς ἐκπρόσωποί της σὲ πολλὰς περιπτώσεις χρησιμοποιοῦν γιὰ τοὺς Ἑλληνας τὴν ὀνομασία *Γραικοί*, ὅπως ὁ ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων διδασκάλων τοῦ Γένους, ἐκδότης κειμένων πληθώρας ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων (τόμοι 16 εἰς τὴν σειρὰν «*Ἑλληνικὴ Βιβλιοθήκη*» καὶ τόμοι 9 εἰς τὴν σειρὰν «*Πάρεργα Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης*») καὶ ἀπὸ τοὺς ἐθναποστόλους τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας **Ἀδαμάντιος Κοραῆς**, π.χ. εἰς τὰ πονήματά του «*Ἀδελφικὴ Διδασκαλία πρὸς τοὺς εὐρισκομένους κατὰ πᾶσαν τὴν Ὀθωμανικὴν*

Ἐπικράτειαν Γραικούς» (Ρώμη, 1798), «Ἄσμα Πολεμιστήριον τῶν ἐν Αἰγύπτῳ περὶ ἐλευθερίας μαχομένων Γραικῶν» (Αἴγυπτος, 1800), «Τὶ πρέπει νὰ κάμωσιν οἱ Γραικοὶ εἰς τὰς παρούσας περιστάσεις» (Βενετία, 1805), κλπ., κλπ.

6.- Ἄς προσθέσω ἐδῶ καὶ μίαν ἀναδυομένη σχετικῶς κραυγαλέα πτυχή τῆς σημερινῆς γλωσσικῆς μας τραγωδίας. Οἱ ξένοι, ὡς καὶ ὁ ἀνωτέρω ἐπιστολογράφος, τὴν λέξιν ΕΛΛΑΣ μεταγράφουν μὲ λατινικοὺς χαρακτῆρες ὀρθῶς εἰς HELLAS, καὶ ὄχι εἰς ELLAS. Μὲ τὴν προσθήκην τοῦ ἀρχικοῦ γράμματος Η ἀπλούστατα μεταγράφουν τὴν δασεῖαν τοῦ ἀρχικοῦ Ε τῆς λέξεως ΕΛΛΑΣ, ἀποδεχόμενοι ἔτσι τὸν προσφωδιακὸ περιορισμό, πού ἀνέκαθεν, ἀπὸ τῶν ἀλεξανδρινῶν χρόνων καὶ μέχρι σήμερον, ἐπιτελοῦν τὰ πνεύματα καὶ οἱ τόνοι εἰς τὴν ἑλληνικὴν· αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ λόγος, γιὰ τὸν ὁποῖον καὶ οἱ ξένοι τὰ διατηροῦν εἰς τὸ ἑλληνογενὲς λεξιλόγιόν των, ὅπως π.χ. στὴν υἰοθετηθεῖσαν ὑπὸ τῆς γαλλικῆς λέξιν HÉROS τὸ ἀρχικόν Η ἀποδίδει τὴν δασεῖαν τῆς ἑλληνικῆς γραφῆς «ἥρωσ». Δηλαδή, οἱ ξένοι διατηροῦν στὴν ἑλληνικὴ μας γραφὴ τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα, αὐτὰ, τὸ ὅποια ἢ ἐπίσημος Ἑλλὰς μὲ ἀσύγνωστη ἀφροσύνη ἔχει καταργήσει καθ' ὑπαγόρευσιν ἀμαθῶν καὶ ἀπαιδευτῶν, παρὰ μάλιστα τὴν ἀντίθεσιν τῆς συντριπτικῆς πλειονοψηφίας τοῦ πνευματικοῦ κόσμου. Κατάργησις, ἢ ὅποια ἐνισχυομένη καὶ μὲ τὸν βαθμιαῖον περιορισμὸν καὶ ὑποβιβασμὸν τῶν κλασικῶν σπουδῶν στὸν χῶρον τῆς παιδείας μας προεκάλεσε καὶ τὴν σημερινὴ θρηνητικὴ ἀγραμματοσύνη τῆς νεολαίας μας.

7.- Μὲ τὰ ὀλίγα ἀνωτέρω περὶ γλώσσης εἰσήλαμε καὶ εἰς τὸ μέγα θέμα τῆς ἐθνικῆς μας **παιδείας**, ἢ ὅποια ἐδῶ καὶ χρόνια ἔπαυσε νὰ εἶναι ἑλληνικὴ, ἐθνικὴ. Θέμα, πού κατέχει τὴν κορυφὴν τοῦ ἰδεολογικοῦ μας προβληματισμοῦ στὸ πλαίσιο τῆς φροντίδος γιὰ τὴν ἐπιζητούμενη ἐθνικὴ μας ἀνόρθωσι. Ἐπ' αὐτοῦ καὶ σὲ συνέχεια τῶν ὄσων ἀνωτέρω, στὴν § 2, ἐξέθεσα περιορίζομαι, τερματίζων τὸ παρὸν ἄρθρον μου, συμπερασματικῶς εἰς τὰ ἐξῆς ἐλάχιστα : Οἱ ἐπισημῶς ἐξαγγελόμενες διακηρύξεις καὶ ἐπιδιώξεις παρὰ τὴν εἰλικρινεῖάν των καὶ οἱ θυσίες, στίς ὁποῖες ὑποβάλλεται τὸ κοινωνικὸν σύνολον, δὲν πρόκειται νὰ τελεσφορήσουν, ἐφ' ὅσον δὲν πραγματοποιεῖται πρωτίστως τὸ καίριον ἀποφασιστικὸν βῆμα : **ἡ ἀνάκτησις τῆς ἑλληνικῆς μας παιδείας** μὲ πλήρη φυσικὰ ἀποκατάστασι τῶν πληγμάτων, πού ἐδέχθη μεταπολιτευτικῶς ἡ ἑλληνικὴ μας γλῶσσα. Ἀνάκτησις, ὅπως εἶχε καὶ ἐπισημῶς ἐξαγγελθῆ ἐπὶ Ὑπουργίας τοῦ ἀειμνήστου **Ἀντώνη Τρίτση** τὴν 8^{ην} Ἰουλίου 1987, μὲ ἐφαρμογὴν τοῦ προγράμματος ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1987-88, ματαιωθεῖσαν ὁμως μὲ τὴν ἀποπομπὴν τοῦ **Τρίτση** ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας (βλέπε σχετικῶς τὸ ἐξαίρετον βιβλίον τοῦ ἀειμνήστου λογίου **Χάρη Λαμπίδη, Παιδεία καὶ**

Τρομοκράτες [Κείμενα Κριτικής, «Αντίφωνον», 1990], όπου είς τὰς σελίδας 873-891 τὸ πρόγραμμα *Τρίτση*). Ἔτσι μόνον θὰ καταστοῦν οἰκεῖα στοὺς νέους μας καὶ ὅλα τὰ πρὸ τοῦ 1980 κείμενα ὄχι μόνον τῆς ἀρχαίας καὶ μεσαιωνικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς νεοελληνικῆς μας γραμματείας, πὺ εἶναι σήμερα ἀπρόσιτα ἐξ αἰτίας καὶ τοῦ θλιβεροῦ μονοτονικοῦ, θὰ γίνουν ἀμέσως προσπελάσιμες καὶ ἀφομοιώσιμες ὅλες οἱ παραδοσιακῆς μας ἀξίες, θὰ σφυρηλατηθοῦν χαρακτηρῆς μὲ τῆς ἑλληνικῆς ἀρετῆς τοῦ θάρρους, τῆς αὐταπαρνήσεως, τῆς ἀλληλεγγύης, τῆς ἐθνικῆς ὑπερηφανείας, τῆς αἰσιοδοξίας.

Ἐπίτευγμα πολῦτιμον, ἀφοῦ μόνον οἱ ἀξίες αὐτῆς ἤμποροῦν νὰ χαλυβδώσουν τὴν ἐθνικὴν μας ἀνεξαρτησίαν καὶ κυριαρχίαν καὶ τὴν ἐθνικὴν μας ἀξιοπρέπειαν, νὰ ἐκθρέψουν τὴν ἐλπίδα καὶ νὰ ὀδηγήσουν εἰς τὸ ἀπὸ ὅλους ἐπιθυμητόν, τὴν ἀνακοπὴν τῆς προοιούσης παρακμῆς καὶ γενικώτερον εἰς ἓνα καλλίτερον αὔριον καὶ τὴν πρόοδον τῆς ἐθνικῆς μας κοινότητος.-

Νέα Παντέλη, 2^α Σεπτεμβρίου 2010.

Χρῆστος Α. Σαρτζετάκης
www.sartzetakis.gr